



BOSNA I HERCEGOVINA
SUD BOSNE I HERCEGOVINE
SARAJEVO

Broj: Uvl-46/10
Sarajevo, 01.12.2010.godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću Apelacionog odijeljenja sastavljenom od sudija: Srete Crnjaka, kao predsjednika vijeća, Zvezdane Antonović i Vesne Trifunović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Stanke Čeklić, u upravnom sporu tužitelja Društvo za vanjsku i unutrašnju trgovinu, proizvodnju i usluge „AMKO KOMERC“ d.o.o Sarajevo i Akcionarsko društvo VINO ŽUPA za proizvodnju i promet vina, alkoholnih pića, sokova, koncentrata i baza Aleksandrovac, Republika Srbija, koje zastupa punomoćnik Hasanović Emina, advokat iz Sarajeva, protiv rješenja broj 01-03-26-049-13-II/08 od 16.03.2009. godine tuženog Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine Sarajevo, Ul. Radićeva broj 8, u upravnoj stvari ocjene dopuštenosti koncentracije te izricanja novčane kazne, odlučujući o zahtjevu tužitelja za preispitivanje sudske odluke-presude Vijeća za upravne sporove Suda BiH broj U-148/09 od 19.03.2010. godine, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 01.12.2010. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Vijeća za upravne sporove ovog suda broj U-148/09 od 19.03.2010.godine odbijena je tužba tužitelja kojom je traženo da se tačka 2. rješenja broj 01-03-26-049-13-II/08 od 16.03.2009. godine tuženog Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine Sarajevo poništi kao nezakonita.



Protiv navedene presude tužitelji su blagovremeno podnijeli zahtjev za preispitivanje sudske odluke (u daljem tekstu: Zahtjev) zbog povrede materijalnog prava i povrede pravila postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude. Navode da su prijavu namjere koncentracije mogli podnijeti tek onda kada je rješenje Agencije za privatizaciju u F BiH postalo konačno, što su i učinili, pa se njihova prijava nije mogla tretirati kao da je podnesena izvan zakonom propisanog roka. Navode da ugovor o kupoprodaji dionica nije osnov koncentracije, nego predstavlja uslov da prodavac kupcu „uruči“ rješenje. Smatra da zaključenje ugovora sa prodavcem, koji nije učesnik koncentracije, ne nastupa bilo koja mogućnost bilo kojeg oblika kontrole ili preovlađujućeg uticaja nad preduzećem „HEPOK d.d. Mostar, pa se rok od 8 dana, iz člana 16. Zakona o konkurenciji, ne može računati od momenta zaključenja ugovora. Ugovor nema sam po sebi i sam za sebe, bez naknadnog odobrenja, kao pravnu posledicu prenos, odnosno sticanje dionica, niti sticanje mogućnosti kontrole, odnosno nije onaj sporazum koji je zakonodavac imao u vidu odredbom člana 16 Zakona o konkurenciji. Dalje navodi da cijeneći odredbu člana 9. tačka 1.2 Ugovora o kupoprodaji dionica, prodavac je bio dužan po objavi ponude prodaje dionica državnog kapitala prije zaključenja ugovora o kupoprodaji da podnese prijavu Konkurencijskom vijeću, kako bi mogao zaključiti ugovor bez rizika mogućeg vraćanja kupoprodajne cijene. Smatra da u presudi nisu navedeni razlozi koji opravdavaju uopšte izrcanja novčane kazne, jer njeno izricanje nije obavezno, kao i zašto sud cijeni da visina određene novčane kazne odgovara težini povrede zakona, kao i koje su to olakšavajuće okolnosti koje je tuženi imao u vidu prilikom odmjeravanja novčane kazne. Predlaže da se zahtjev uvaži i ukine presuda ili da se presuda preinači u korist tužitelja.

U odgovoru na zahtjev Konkurencijsko vijeće je predložilo da se isti odbije kao neosnovan jer navodi zahtjeva ne dovode u pitanje pravilnost i zakonitost osoprenog rješenja.

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

Odredba člana 16. stav 1. Zakona o konkurenciji (Sl.glasnik BiH broj 48/05, 76/07) propisuje da su privredni subjekti, učesnici koncentracije obavezni podnijeti prijavu namjere koncentracije u smislu člana 12. i 14. navedenog zakona, u roku od 8 dana od zaključenja sporazuma, objavljivanja javne ponude dionica ili sticanja kontrole, zavisno od toga šta nastupi ranije. Iz stanja spisa proizlazi da su ugovor o kupoprodaji dionica



tužitelji, kao kupci zaključili sa Agencijom za privatizaciju F BiH dana 10.10.2008.godine, koji ugovor su obje strane i potpisale. Cijeneći gore navedenu odredbu zakona, tužitelji su bili dužni da podnesu prijavu namjere koncentracije u roku od 8 dana od zaključenja navedenog ugovora, a ne od momenta konačnosti rješenja Agencije za privatizaciju o odobrenju upisa izvršene privatizacije. Stoga je po shvatanju ovog vijeća, prilikom ocjene zakonitosti pobijanog konačnog upravnog akta Vijeće za upravne sporove pravilno zaključilo da je prijava namjere koncentracije od strane tužitelja podnesena nakon proteka roka iz člana 16. stav 1. Zakona o konkurenciji jer je ugovor o prodaji dionica zaključen dana 10.10.2008.godine, a prijava namjere koncentracije podnesena dana 11.11.2008.godine, dakle po proteku roka od 8 dana. Uvidom u prijave namjere koncentracije od 11.11.2008.godine, vidi se da su i sami tužitelji naveli kao osnov za podnošenje prijave namjere koncentracije Ugovor o kupoprodaji dionica od 10.10.2008.godine, te bilans stanja i bilans uspjeha za oba tužitelja, što znači da kao osnov nisu navodili Rješenje o odobrenju upisa izvršene privatizacije u sudski registar, odnosno dokaz da su postali vlasnici kupljenih dionica. Zaključivanjem ugora o kupoprodaji dionica, kupac kupovinom većinskog paketa dionica izražava volju za sticanjem kontrole, što je upravo cilj i namjera Zakona o konkurenciji, jer podnosilac prijave može da odustane od provođenja koncentracije iz bilo kojih razloga.

Prijava koncentracije je osnovna pretpostavka djelotvorne primjene i provjere dopuštenosti koncentracije. Namjeravanu koncentraciju privrednih subjekata iz člana 12. stav 1. Zakona o konkurenciji, učesnici koncentracije su dužni prijaviti kada su ispunjeni slijedeći uslovi i to: a) da ukupan godišnji prihod učesnika koncentracije ostvaren prodajom roba i/ili usluga na svjetskom tržištu iznosi 100.000.000 KM po završnom računu u godini koja prethodi koncentraciji, b) da ukupan godišnji prihod svakog od najmanje dva privredna subjekta učesnika koncentracije ostvaren prodajom roba i/ili usluga na tržištu BiH iznosi najmanje 5 000.000 KM po završnom računu u godini koja je prethodila koncentraciji ili ako je njihovo zajedničko učešće na relevantnom tržištu veće od 40%. Ako su navedeni uslovi ispunjeni, tada su privredni subjekti obavezni da podnesu prijavu namjere koncentracije u roku od osam (8) dana od zaključenja sporazuma, objavljivanja javne ponude dionica ili sticanja kontrole, zavisno od toga šta nastupi ranije. Konkurencijsko vijeće ispituje da li su ispunjeni uslovi da se odobri koncentracija u predmetnom slučaju i tom prilikom vrši analizu relevantnog tržišta prije i nakon provedene koncentracije i na osnovu iste donosi konačno rješenje, bez obzira da li će do koncentracije i doći, jer podnosilac prijave



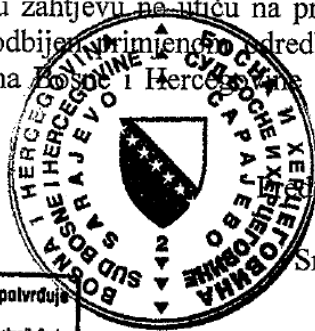
uvijek može odustati od provođenja koncentracije iz bilo kojih razloga. Konkurencijsko vijeće pri tome ne ispituje valjanost odredbi ugovora o kupoprodaji dionica, nego samo ocjenjuje postojanje pojedinih oblika zabranjenog konkurencijskog djelovanja. Stoga se kao osnov za podnošenje prijave namjere koncentracije u predmetnom slučaju i cijenio Ugovor o kupoprodaji dionica, a ne rješenje koje je izdala Agencija za privatizaciju o odobrenju upisa izvršene privatizacije u sudski registar.

Nema osnova niti prigovor tužitelja da je i javna ponuda dionica od strane Agencije za privatizaciju u Federaciji BiH mogla smatrati osnovom za prijavu namjere koncentracije. Naime, objavom javne ponude dionica nisu poznati učesnici koncentracije, pa samim time nisu ni ispunjeni uslovi iz člana 16. a u vezi sa članom 12. i 14. Zakona o konkurenciji kojima se propisuje šta predstavlja koncentraciju i ukupan prihod. Agencija za privatizaciju je specijalizirana organizacija koja provodi postupak privatizacije u skladu sa zakonom i odlukom nadležene vlade, zavisno od toga koja vlada ostvaruje pravo upravljanja u preduzeću i ista nije učesnik koncentracije, pa samim time i nije dužna nakon što se objavi prodaja dionica da podnese prijavu namjere koncentracije.

Prigovor tužitelja u pogledu visine izrečene kazne nije osnovan, jer je Konkurencijsko vijeće izreklo kaznu u iznosu od 0,1% ukupnog godišnjeg prihoda tužitelja. Naime, član 49. Zakona o konkurenciji u stavu 1. tačka b) propisuje da u slučaju nepodnošenja prijave namjere koncentracije u smislu člana 16 zakona, može se izreći privrednim subjektima novčana kazna koja ne prelazi iznos od 1% ukupnog prihoda u prethodnoj godini poslovanja. Iz stanja spisa proizilazi da su tužitelji zajednički ostvarili ukupni godišnji prihod u godini koja je prethodila koncentraciji u iznosu od 114.791.751,91 KM. Stoga izrečena kazna od 110.000,00 KM predstavlja 0,1% ukupnog godišnjeg prihoda, pa obzirom da se mogla izreći kazna od 1%, to je pravilno vijeće za upravne sporove ovog suda smatralo da je novčana kazna ublažena jer nije izrečena maksimalna kazna obzirom da je uzeta u obzir ekonomska situacija i potreba za razvojem tržišta u Bosni i Hercegovini.

Kako razlozi izneseni u zahtjevu ne utiču na pravilnost i zakonitost pobijane presude, to je isti odbijen primjenom odredbe člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine (Sl.glasnik BiH broj 19/02 i 88/07).

Zapisničar,
Stanka Čeklić



Sudski predsjednik vijeća
Sudija
Sreto Crnjak

